

Seidenfeld Lipót A Családjával

Ezen a képen anyám, Bozóky Johanna családja van. 1934-ben készült a kép Malomvízen. A hátsó sorban jobbról: az apám, Bozóky Albert áll, mellette anyám, Johanna, az előttük lévő kislány, én vagyok. Anyám mellett Pavlics Irén áll, aki Zágrábban élt. A háta mögött álló férfi a nagybátyám, Weinberger Adolf, aki az anyám testvérét, Matildot vette feleségül. A képen Matild a negyedik asszony Adolftól balra. Adolf nagybátyám mellett egy másik nagynéném áll, anyám másik testvére, Steinhart Borbála és mellette Bauer Frida, aki ugyancsak Zágrábban élt. Frida mellett egy unokatestvérem áll, Nada, Irén nagynéném lánya. A háta mögött, a bal oldali férfi leghátul Seidenfeld Sándor nagybátyám és tőle balra a nő a felesége, Regina. Az első sorban balról jobbra: Weinberger Magdolna unokatestvérem áll, Matild nagynéném lánya, mellette a nagyanyám, Seidenfeld Gizella és a nagyapám, Seidenfeld Lipót. 1934-ben, még abban az évben meghalt a nagyapám, a fénykép készültekor már beteg volt. Nagyapa Lupényban született, boltja volt. Azt hiszem, hogy elemi iskolai végzettsége volt, a magyar volt az anyanyelve, amint a nagymamámé is. A nagyszüleimnek kis élelmiszerboltja volt, és volt egy kocsmájuk is, ugyanabban az épületben: a bolt az egyik szobában, a kocsmában a másikban. A boltban mindenféle ételt árultak a kenyértől az olajig, de nem árultak húst. A kocsmában sört, bort mértek, a nagyszüleim láttak el minden feladatot, nem volt segítségük, kivéve Sándor nagybátyámat. Ő tüdőbeteg volt, de ő tartotta

rendben a kocsmát. Hú, mennyire tisztelték ott a nagybátyámat! Istenem, mekkora ereje volt! A kezével törte be az emberek fejét, ha berúgtak, és botrányt csaptak! Elég jól ment nekik, de bőven jutott a gondokból is, vagyis nem voltak gazdagok, hat gyermeket kellett nevelni és ruházni, öt leányt és egy fiút, tehát nem voltak gazdagok. De jól éltek. Volt idő arra, hogy kijárjanak világot látni, nagypapa elment a lányokkal Hátszegre a bálba, ahol Purim-bálokat is tartottak, mert sokan voltak zsidók, de voltak másmilyen bállok is, ahogy akkoriban szoktak, hosszú ruhákkal. De nem emlékszem, hogy a nagyszüleim valaha is elutaztak volna vakációzni, a hat gyerekkel és a gazdasággal szerintem még fürdőre se mentek soha, szegények. A faluban más zsidó nem élt, ők voltak az egyetlen zsidó család Malomvízen. Szombaton zárva volt a bolt is, a kocsmá is. Zsinagóga nem volt a faluban, csak Hátszegen. Nem vagyok biztos, de azt hiszem, hogy nagypapa, amíg egészséges volt, minden szombaton bekocsizott Hátszegre, és persze nagyünnepeken az egész családdal. Én azonban sohasem töltöttem velük egyetlen ünnepet sem, hiszen akkoriban Budapesten éltem, általában nyáron mentem hozzájuk a szüleimmel, a nyári szünet idején. Jöttem nyaralni, másfél vagy két hónapig voltam ott, ezt az 1940-es évek előtt. Vonattal jöttünk Hátszegig, onnan nagypapa vitt haza kocsival. Nagypapám 1934-ben halt meg Malomvízen, és Hátszegen, a zsidó temetőben temették el. Anyámmal csak a háború után, 1945-ben vagy 1946-ban tudtunk elmenni a sírjához.